

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/14/2024
Identifikačné číslo spisu:	7214222982
Dátum vydania rozhodnutia:	24.07.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7214222982.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti "MAINTENANCE PROFI, s.r.o.", Košice - mestská časť Krásna, Pollova 14, IČO: 36 568 457, proti žalovanej obchodnej spoločnosti KOSIT a.s., Košice, Rastislavova 98, IČO: 36 205 214, zastúpenej spoločnosťou IURISTICO s.r.o., Košice, Cimborkova 13, IČO: 36 588 041, o zaplatenie 126 252,91 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-38Cb/14/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/5/2023-2165 z 8. augusta 2023, takto

rozhodol:

I. Konanie o dovolaní žalovanej z a s t a v u j e.

II. Žalobkyni n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“), z ktorého prešiel výkon súdnictva k 1. júnu 2023 na Mestský súd Košice, rozsudkom č. k. 38Cb/14/2015-2098 z 8. marca 2022 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 126 115,47 eur s príslušenstvom, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Predmetom sporu bol nárok žalobkyne na zaplatenie ceny za služby (oprava vozidiel a mechanizmov), ktoré žalovanej poskytla a vyfakturovala na základe uzavretej Servisnej zmluvy. Žalovaná bola názoru, že predmetné faktúry vystavené žalobkyňou boli nadhodnotené, preto ich neuznala, od Servisnej zmluvy odstúpila a faktúry neuhradila. Na základe auditom zistených cenových rozdielov, žalovaná si faktúrou uplatnila voči žalobkyni peňažné plnenie v sume 238 513,24 eur za obdobie trvania zmluvného vzťahu. Keďže žalobkyňa žalovanou uplatnené plnenie neuznala, žalovaná uskutočnila jednostranný zápočet vzájomných pohľadávok strán sporu. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol už skorším rozsudkom zo 17. apríla 2018, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Uvedený rozsudok bol Krajským súdom v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) zrušený, pričom súd prvej inštancie mal posúdiť

otázku vzniku nároku žalobkyne na zaplatenie fakturovanej ceny za poskytnuté služby. Pretože žalovaná namietla dôvodnosť fakturácie a realizovala jednostranný zápočet pohľadávok, odvolací poukázal na to, že bude na žalovanej, aby preukázala tvrdené skutočnosti, teda nesprávnosť účtovania ceny za služby zo strany žalobkyne a jej rozsah a tiež právny dôvod, výšku, čas vzniku a splatnosť započítanej pohľadávky voči žalobkyni. V poradí druhom rozsudku z 8. marca 2022, č. k. 38Cb/14/2015-2098, súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobkyňou ako zhotoviteľom a žalovanou ako objednávateľom bola uzatvorená Servisná zmluva podľa § 269 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“), v ktorej bol špecifikovaný predmet zmluvy, cena za poskytnuté služby a režim zliav pri fakturácii žalobkyne za náhradné diely použité pri opravách vozidiel a mechanizmov. Medzi stranami sporu nebol sporný rozsah vykonaných prác, druh a množstvo použitého materiálu, ani rozsah prác a ich cena. Sporný bol výklad článku IV. zmluvy, ohľadom ceny prác, keďže žalovaná v danej súvislosti namietla, že žalobkyňa postupovala pri fakturácii cien náhradných dielov a spotrebného materiálu, olejov a mazadiel v rozpore s uzatvorenou zmluvou, keď nezohľadnila v cene dohodnuté zľavy, v dôsledku čoho bola fakturácia žalobkyne v tejto časti vyššia ako bolo dojednané. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku ďalej konštatoval, že zákazky a faktúry, ktoré sú predmetom konania o žalobe nepodliehali zmienenému auditu žalovanej. Žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala dôvodnosť započítania svojej pohľadávky voči žalobkyni ani nesprávnosť fakturácie žalobkyne, teda v spore neunesla dôkazné bremeno. Navyše, započítaním pohľadávky voči žalobkyni žalovaná prejavila vôľu svoj záväzok voči žalobkyni plniť. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku ozrejmil, že samostatným výrokom zamietol žalobu v časti istiny 97,44 eur a príslušného úroku z omeškania. O trovách konania rozhodol podľa § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žalobkyni priznal voči žalovanej náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu v spore. Keďže žalobkyňa bola úspešná v pomere 99,9% a žalovaná v pomere 0,1%, čo predstavuje len nepatrný neúspech žalobkyne, súd prvej inštancie priznal úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči neúspešnej žalovanej.

2. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 2Cob/5/2023-2165 z 8. augusta 2023 rozsudok súdu prvej inštancie z 8. marca 2022 v napadnutom výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni 126 115,47 eur s príslušenstvom a vo výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd vyslovil, že uplatnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP nie sú v spore naplnené, pretože súd prvej inštancie z toho, čo vyšlo v konaní najavo, vyvodil správne skutkové a právne závery a v nadväznosti na to, správne posúdil žalobkyňou uplatnený nárok a správne vo veci rozhodol. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok odôvodnil v dostatočnom rozsahu (v súlade s ust. § 220 CSP) tak, aby bol pre strany sporu, ale aj tretej strany zrozumiteľný. Odvolací súd upresnil, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 CSP a na základe týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov a tieto aj správne vyložil, pričom nebolo zistené, že by svojím procesným postupom znemožnil odvolateľovi možnosť uskutočňovať jemu patriace procesné práva. Odvolací súd v danej súvislosti v odôvodnení rozhodnutia odkázal na vecne správne a zákonné dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa stotožnil, keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Podľa odvolacieho súdu ani odvolacie námietky žalovanej nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu odvolaním napadnutého rozsudku, keďže žalovaná v odvolaní uviedla tvrdenia, ktoré uviedla už v konaní pred súdom prvej inštancie a ten s a s nimi správne vysporiadal.

3. Predmetný rozsudok odvolacieho súdu napadla žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolaním, v ktorom žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietla nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, ktorí mali porušiť právo žalovanej na spravodlivý proces tým, že zamietli jej návrhy na vykonanie dokazovania, hoci boli relevantné pre konanie a mali rozhodujúcu výpovednú hodnotu. Podľa dovolateľky, zásadný návrh na doplnenie dokazovania ponechali súdy nižších inštancií úplne bez povšimnutia a nielen, že daný dôkaz nedôvodne a na ujmu procesných

práv žalovanej odmietli vykonať, ale v odôvodnení svojich rozhodnutí neuviedli dôvod jeho nepripustenia. Zároveň žalovaná namietla, že záver konajúcich súdov o unesení dôkazného bremena zo strany žalobkyne, ktorý vyústil do rozhodnutia o plnom úspechu žalobkyne v spore, je výsledkom nesprávneho posúdenia rozloženia dôkazného bremena medzi stranami sporu a prejavom arbitrárnosti v procesnom postupe súdov. Odvolací súd tiež prekročil svoju právomoc keď prijal vo veci vlastné skutkové závery v rozpore so zákonom stanovenými procesnými pravidlami. Dovolateľka je preto názoru, že odvolací súd a súd prvej inštancie svojim postupom znemožnili žalobkyni, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, čím bol daný dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Namietla i nesprávne právne posúdenie veci konajúcimi súdmi, ktoré mali nesprávne posúdiť otázku výkladu pojmu „náhradné diely“, keď súdy dospeli k záveru, že daný zmluvný pojem je potrebné vykladať v užšom slova zmysle, a teda zľava nemala byť žalobkyňou poskytovaná zo všetkého materiálu použitého pri servisných úkonoch a fakturovaného žalovanej, ale výlučne len z originálnych a neoriginálnych náhradných dielov v užšom slova zmysle, olejov a mazadiel. Konajúce súdy pri výklade čl. IV. bodu 6 a 7 Servisnej zmluvy nebrali do úvahy skutočnosť existencie zaužívanej, pravidelnej obchodnej praxe medzi zmluvnými stranami a ich správanie spočívajúce v poskytovaní zliav zo všetkého materiálu používaného pri servisných úkonoch a v dôsledku uvedeného bol v spore naplnený aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

4. Následne písomným podaním, ktoré bolo Mestskému súdu Košice doručené 20. marca 2024, žalovaná vzala podané dovolanie, bez uvedenia bližšieho dôvodu, v celom rozsahu späť. Navrhla, aby dovolací súd v súlade s § 446 CSP dovolacie konanie zastavil a stranám sporu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

5. Podľa ustanovenia § 446 CSP, ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd konanie zastaví.

6. Keďže žalovaná vzala svoje dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/5/2023-2165 z 8. augusta 2023 v celom rozsahu späť, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 446 CSP dovolacie konanie zastavil.

7. V dovolacom konaní žalobkyni vznikol nárok na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá procesne zavinila zastavenie konania (§ 256 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu žalobkyni v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s článkom 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018).

8. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.